

Zus & Zo

De maandelijkse column voor het 'Karooke', het lijfblad van de Vrije Basisschool 'de Mozaïek' in Kessel-Lo. Vol met beschouwende gedachten over het wel en wee in het leven van de Grote en de Kleine Zus.

Hun ervaringen en belevingen, geïnterpreteerd en verteld door de mama. Met illustraties van Wäsp.

Marmotjes

Tuut tuut tuut! Tuut tuut tuut! Tuut tuut tuut! Bwam! Snooze. Hmmm. Nog efkes. Buiten tikt de regen tegen het raam. Het is herfst. Het is koud. En nat. En binnen is het, horizontaal tussen de lakens, heerlijk warm. Marmotjestoestand. Helemaal Zen. Tuut tuut tuut! Bwam! Snooze. Nog efkes... Nog een paar extra minuutjes stelen... Geen zin om op te staan..

Tot overmaat van ramp hoor ik zachte trippelvoetjes. En komt er een heerlijk slaaplijfje met een veel te grote knuffelbeer voorzichtig stillietjes tegen me aanliggen. De papa is allang gedisciplineerd opgestaan, dus is er veel plaats in het grote bed. "Goeiemorgen," zegt de Kleine Zus zacht, en ze nestelt zich heerlijk mee tussen de veel te gezellige lakens. Twee marmotjes. Hemeltje. Nu gaat het helemaal niet meer lukken! Ik plak vast aan het bed, met een hartverwarmende prinses in mijn prinsesheerlijke armen. Al knuffelend verwelkomen we de dag. Voorlopig, alsnog, in horizontale toestand.

Tuut tuut tuut! Bwam! Snooze. Nog heel efkes. Zeker nu. "Wat was het leukste van jouw nacht?" vraagt ze me met nieuwsgierige blik "Euh... Weet ik nog niet. Ik ben net wakker" en we schieten in de lach. "Awel, dat jij er nu bij komt liggen snoezelen. Zou dat kunnen?" Hmmm. Niet echt. "Want de nacht is toch al voorbij! Het is nu ochtend!" Dat is dan ook weer waar. "Had je een leuke droom?" wil ze weten. Ik denk even na, maar kan mijn droom niet meer herinneren. "Weet ik niet." Ze laat zich niet uit het lood slaan en is vastbesloten om het moment nog even te

rekken. “Okay dan. Zullen we een rijmspelletje doen? Zo eentje gelijk gisteren?” “Oh ja! Dat was leuk.” “Jij begint,” zegt ze snel. Hmmm. “Okay hier is er eentje: ‘Mooie meisjes maken magnifieke mosselen!’” “Hihi! Nog een!” Euhm... “Koninklijke kikkers kwaken kwaad!” Joehoe, die is leuk! Nog een. “Goed de laatste dan. En dan moeten we écht opstaan. “Prachtige prinsessen prutsen prinsheerlijk!” Joehoe! En we gieberen gezellig verder. Tot het onverbiddelijke signaal.

Tuut tuut tuut! Tuut tuut tuut! Tuut tuut tuut! Bwam! Nu moet het echt gebeuren. Het leven is niet eerlijk! Dit is té fijn. Maar de dag roept. De schoolbel. De trein. Het werk. En in de overgang naar verticale toestand kijk ik alvast uit naar het weekend: dan gaan we heerlijk lang horizontaal kunnen blijven rijmen in marmotjestoestand... Hmmm. Dat klinkt goed. Dat gaan we doen.

Die zaterdagochtend draai ik nog eens heerlijk marmottend om. Geen Tuut tuut tuut! Bwam! Of snooze nodig. Nog geen zin om op te staan. Hoor ik daar die trippelvoetjes? Jawel daar zijn ze. Hoe fijn. Dan gaan we lekker lang snoezelen. De Grote Zus is er ook bij deze keer. Hoe heerlijk is dat. En ik verheug me op een zacht en stil en langgerekt wakker-woorden-moment.

Dan gaat de deur nog eens open. Met de papa in het kielzog. Een groot dienblad in de hand. “Jawel,” zegt hij lachend. “De Dames hadden een groot plan!” “Ik ben slechts dragend personeel.” “Ja! Roept de Grote Zus uit. “Verrassing!! We hebben ontbijt op bed gemaakt!” En een immens grote stapel boterhammen staat te pronken op het dienblad. Op kindermaat gesmeerd. In alle kronkelige vormen. Met vooral veel hagelslag. Heeeeeel veel hagelslag. Er is “koffie!” “En sap!” “Ja! Wil je graag iets!” “Het is allemaal superlekker!” “Joehoe!” Jolig jolijt alom.

De Dolle Dames springen op het bed. Eén brok energie en enthousiasme. Als ratelende marmotjes in een loopwielletje. “Wil je een boterham?” vraagt de Kleine Zus met glunderend volle mond. “De hagelslagjes zijn superlekker!” “Ja!” roept de Grote Zus uit. “Maar je zal misschien voorlopig alleen een koffietje willen?” vraagt ze begripvol diplomatisch. “Heel graag.” “Doen we!” En terwijl ze al taterend en rollebollend in het grote bed smullen van hun boterhammetjes, de hagelslagjes in het rond vliegen, krijg ik van mijn wederhelft een knipoog met een koffie. “Ça va?” vraagt hij lachend. “Heel zeker. Heel fijn. Dank je wel.” Ik schud nog eventjes de slaap uit het hoofd. Marmotjes zijn er in alle maten en gewichten. En voor knuffelende ochtendrijmspelletjes is er vooral tijdens het weekend voor de Dolle Dames duidelijk geen tijd. Het snoezelen zal dus – onverbiddelijk - voor tijdens de week moeten zijn...

www.waspstrips.net